

THANH - NGHI

15 Mai 1941
phần

TRẺ EM

12 xu

Thư Viện BTH T.Ư
Hàng Đốc
BC 7013

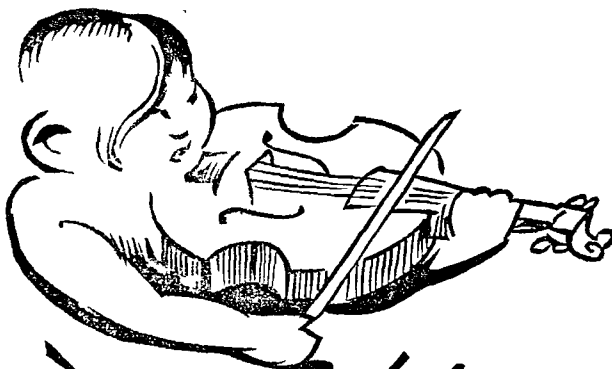

CHỦ - NHIỆM : VŨ - ĐÌNH - HỌA

Năm thứ nhất - Số I

Tòa báo : 65 bis Rollandes Hanoi

<https://leulon.hopto.org>

Nhìn ra, mo cau vàng mới tỉnh
Phú ông lập tâm mua liền
Chưa hay Bần thích cái chi

MẠCH IV

— Bần ơi cho ông đổi cái mo
Muốn chỉ ông cho, tùy con thích gì
Bần ơi cho ông, đổi cái mo
Đấy ba, bỏ đem ngay về
Lôi thêm đàn tám chín trâu (2)

MẠCH V

Bần ta không ưng bỏ với trâu
Phú ông cho ngay một ao cá mè
Bần ta không ưng bỏ với trâu
Phú ông liền cho ao mè
Anh ta từ chối phắt đi (2)

MẠCH VI

— Thì ta cho con bè gỗ lim
Có ưng hay không còn chê ít nhiều
Thì ta cho con bè gỗ lim
Lấy đi đừng chê bai gì
Anh ta còn cứ chối phăng (2)

MẠCH VII

Thì cho con chim mồi rất hay
Đã ưng hay chưa còn chê mãi
nào

Thì cho con chim mồi rất hay
Hót cho mà nghe vui nào
Anh ta còn cứ lắc lư (2)

MẠCH VIII

Thì cho mâm xôi, gà thiên quay
quay
Dưới chân cây đa, ngồi con nhấm
nằm
Thì cho mâm xôi, gà thiên quay
Thích mê, Bần ưng xôi gà
Ăn xong nằm ngáy ó ó (2)

J. Lưu ngọc Văn

Đàn hát THẰNG BẦN

(Thằng Bần có cái quạt mo...)

MẠCH I

Bần đang vui chơi đùa khắp nơi
gỗ ngang, ven sông, làng, thôn, xóm, đồng
Bần đang vui chơi đùa khắp nơi
Thấy ngay một mo cau vàng
Anh ta nào biết cóc chi (2)

MẠCH II

đang bần khoản nhìn cái mo
mo nhưng sao mà lại ánh vàng
n đang bần khoản nhìn cái mo
hủ ông dằng xa đầu về
rông anh Bần có cái chi (2)

MẠCH III

Nhìn ra, mo cau vàng mới tỉnh
Phú ông xem qua bèn lượng giá tiền

QUỲNH thức giấc đã toan ngồi nhồm giầy, nhưng rùng mình thấy rét lại kéo chân chùm kín lấy hai vai. Đôi mắt thao láo, ráo hoảnh nhìn quanh gian [buồng, Quỳnh thấy mợ ngồi sắp quần áo bên chiếc tủ có những ngăn kéo giải và cậu đã mặc chỉnh tề đương trải đầu trước cái gương đứng. Từng cơn gió lùa rào rạt qua đám lá cây đến đập rung rinh những cánh cửa kính lỏng, đưa ít hơi lạnh ở ngoài vào. Quỳnh chợt nhớ đến buổi trưa hôm trước nắng gay gắt làm mồ hôi chảy ướt đầm cả áo Quỳnh. Chiều tắm xong Quỳnh mặc có một manh áo mỏng ra đứng chơi hóng gió ở cửa, mợ còn bắt con Nuôi thỉnh thoảng quạt cho Quỳnh. Thế mà đột nhiên qua một đêm, trời oi ả đổi hẳn ra rét lạnh giá. Hình như có một bà tiên tinh nghịch nào đã cầm gậy đập khẽ chơi vào không khí để thay tiết trời một cách nhanh chóng như thế.

Quỳnh vừa nghĩ vợ vẫn đến đây thì thấy cậu nói :

— Trời tháng ba, nực nội như hôm qua ai tưởng lại còn rét được nữa.

Mợ thông thả trả lời :

— Còn rét lại là phải lắm chứ, rét nàng Bân mà.

Quỳnh nhìn cậu hỏi :

— Rét nàng Bân là thế nào hở cậu ?

Nhưng cậu không trả lời Quỳnh, lại quay nhìn Quỳnh cười và mắng yêu :

— Con gái cậu nhớn rồi có giầy thì giầy ngay đi, sao còn lười nằm ủ trong chăn ấy ?

Mợ cũng cười bảo :

— Đã lười lại vụng như nàng Bân thì chồng con sau này mất nhờ con ạ.

Quỳnh phụng phịu trở mình quay mặt vào tường.

— Con gái hay quả quấy lắm, thôi giầy mợ thay áo rồi mợ kể truyện « rét nàng Bân » cho mà nghe.

Quỳnh vội vàng ngồi nhồm giầy; cô gái nhỏ

tươi cười ngay vì đã thấy trước cái thích được nghe một câu truyện. Quỳnh không thấy rét nữa và cũng không rùng mình khi mợ đề bàn tay lạnh của mợ lên làn da nóng ấm của Quỳnh. Đôi mắt đăm đăm nhìn như khát đợi những lời nói của mợ :

— Sao lại rét nàng Bân hở mợ ?

— Tại sao ? con nghe truyện sẽ hiểu...

— Thế mợ kể đi !

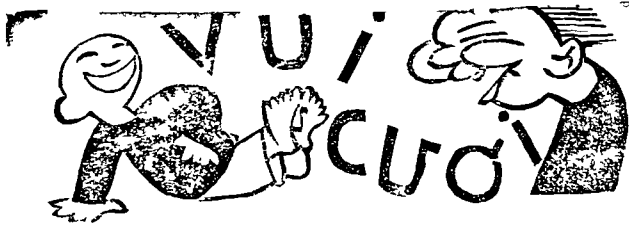
Mợ cài khuy áo cho Quỳnh, yên lặng ngẫm nghĩ như ôn lại các đoạn trong câu truyện. Mắt mợ nhìn Quỳnh nhưng Quỳnh thấy hình như mợ đương rời một thế giới xa xăm nào, cái thế giới huyền ảo truyện cổ tích. Và Quỳnh thấy khoan khoái trong người khi mợ nhếch môi bắt đầu kể :

— Ngày xưa... có một người con gái nhà đa nghèo lại phải nổi chân tay vụng về nữa. Nhưng được cái nết vui vẻ hiền lành và cần cù chăm việc. Cả làng đã quen gọi cô ta là nàng Bân vì cái tội nghèo ; sau thương tình không nỡ nhọc người con gái xấu số nhưng rất tốt bụng ấy nên gọi trành ra là nàng Bân.

Nàng Bân lấy phải một người chồng cung nghèo như cô ta. Hai vợ chồng thương yêu nhau lắm. Vì thương chồng nên nàng Bân luôn tay suốt ngày không biết mệt, mong kiếm đủ tiền ăn tiêu trong gia đình. Sự cần cù ấy giá đối với người khác thì cũng kiếm được ít ra được ít vốn nhưng vì nàng vụng về quá nên chỉ đủ ngày tai bữa rau cháo, không còn dư để nghĩ đến may mặc nữa.

Trông thấy chồng rách rưới, nàng Bân không yên tâm lúc nào, nhất lại nghĩ đến mùa rét sắp tới, một mùa rét giá buốt không thương tình gì đến người không áo. Nàng bân khi ấy nghĩ đến chiếc áo ấm ấy và người ta thấy nàng thúc khuya giầy sớm hơn mọi buổi. Vì sợ làm hỏng thêm ấy nên để dư được ít tiền, nàng lén đi mua sợi về dệt vải để may áo cho chồng.

(xem tiếp trang 3)

Quái... Kiệt

SÁNG hôm ấy trở giậy, cả Kiệt thấy con mình chết cứng từ bao giờ, bèn lật dật gọi vợ vào bảo :

— Mẹ, nhớ bảo con sen bữa trưa thôi bớt đi nửa bơ gạo và bảo nó cắt một cái bát vào tủ kéo để ngoài nó lại choảng vỡ mất !

Vợ ngạc nhiên nhìn chồng, cả Kiệt gất.

— Lại còn gì nữa ? Thằng Ba nó chết rồi, thì bớt gạo, cắt bát đi chứ gì !

Trích Ric et Rac

Bồ thông-phong

Một anh hà-tiện vất cổ chày ra nước thuê một anh phu mang ra ga một bồ thông-phong. Anh ta nói :

— Tôi chỉ có một hào dãi bác nhưng tôi hứa sẽ

Ngụ ngôn Miếng trâu

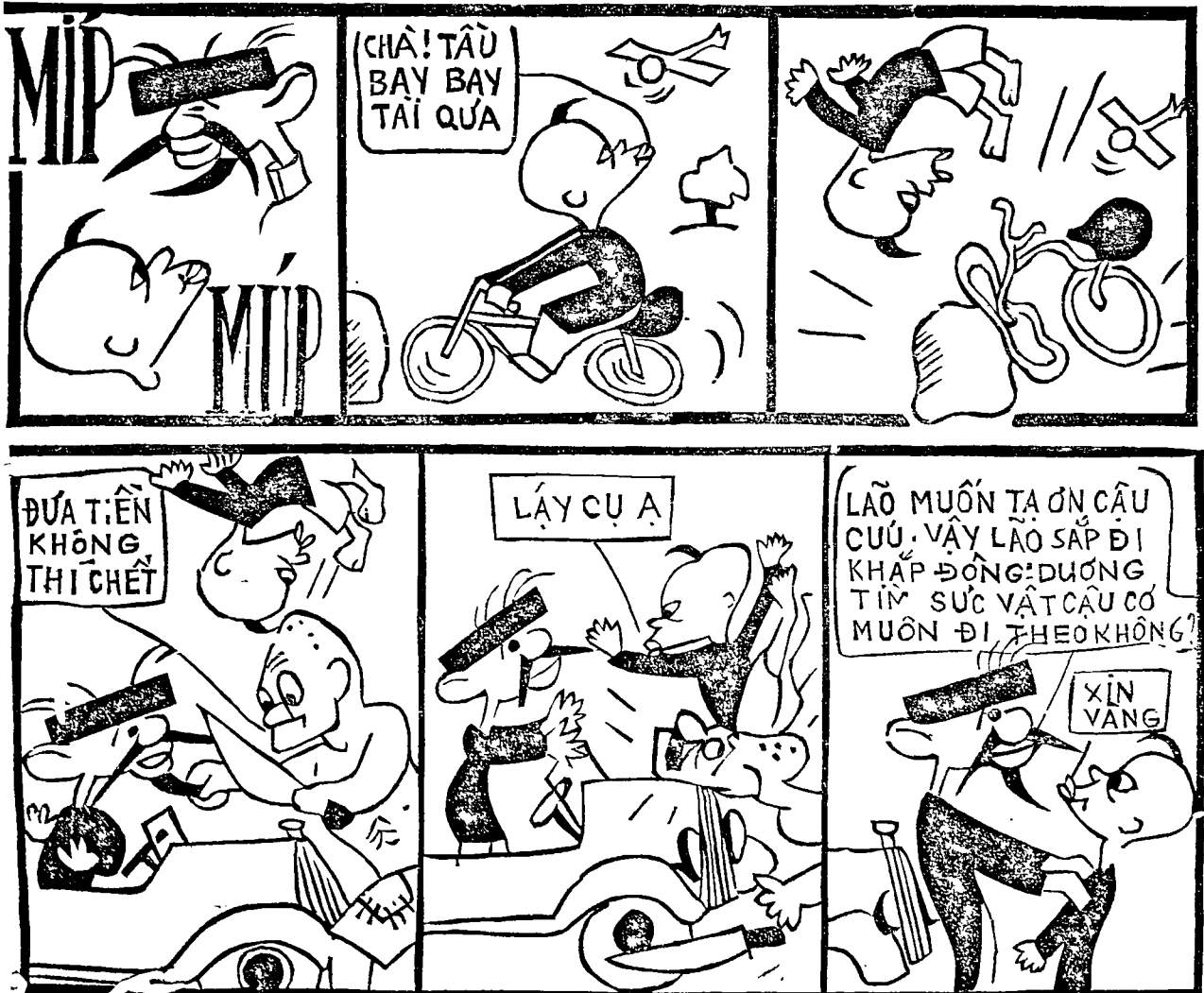
Cau vàng một miếng còn con,
Trầu xanh nửa lá cuộn tròn tổ sâu,
Cục vôi trắng toát một màu,
Rễ cây vài miếng sắc nâu vài rống,
Cùng nhau kết nghĩa vợ chồng,
Đã đem môi thắm má hồng cho ai.

Mới hay sinh sống trên đời,
Muốn cùng đoàn-kết, với người cạnh-tranh;
Dẫu rằng : nâu, trắng, vàng, xanh,
Đồng tâm hiệp lực cũng thành đỏ tươi.

NAM-HƯƠNG

bảo cho bác ba câu trăm-ngón rất hay có thể giàu sang phú quý.

Người phu bằng lòng vác bồ lên vai ra đi. Đi đường anh hà-tiện mới thoi ba câu trăm-ngón của anh ta ra :

TRÊN ĐẢO VẮNG

Truyện dài
của L. H. V.

CHƯƠNG THỨ NHẤT Bắt đầu đi

THẾ nào ông cũng phải liệu tìm đủ người để đến ngày kia em Mai nó có tàu đi chơi Vịnh Hạ-Long đấy.

— Thưa cụ, tôi đã nói với cụ rằng sự thế khó quá vì cụ không bảo trước nên bao nhiêu thủy thủ được lệnh cụ họ đã về ăn tết cả rồi. Tôi còn biết tìm đâu ra được đủ người bây giờ.

— Tôi vẫn biết thế nhưng sáng nay em Mai nó lại gọi giầy nôi xuống khấn khoản vì nó chót mời mấy người bạn cùng đi chơi. Thời thì trăm sự nhờ ông, ông cố tìm quanh trên bến này xem có bọn nào thuê tạm chúng đằm ba bữa xong cuộc du lịch này thì thôi. Hết bao nhiêu tiền tôi cũng trả.

— Thưa cụ, không phải là tôi ngại gì nhưng tìm được một bọn thủy thủ lành nghề bây giờ là việc khó. Vả năm hết tết đến còn ai chịu đi nữa. Chỉ còn bọn thủy-thủ khách thuê tôi dò ý xem họ có chịu làm tạm vài hôm không. Nhưng về phần hạnh

kiếm của chung thì tôi không chịu trách nhiệm.
— Được được, ông cứ cố hết sức cho, tôi và em Mai sẽ cảm ơn ông mãi mãi.

— Không dám, cụ dạy quá lời.

Thanh-Kha cúi đầu chào, cầm mũ quay ra. Chàng trầm ngâm đứng một lát trên thềm hè, đưa mắt nhìn ra bể khơi rồi quả quyết theo con đường sỏi trắng lướt quanh đồi đi xuống bến.

Phong cảnh trước mặt chàng thật là hùng vĩ bao la : mặt bể phẳng như tấm lụa xanh càng thẳng xa xa gần núi chạy vòng viền lấy vịnh Thái dương hình cánh cung. Nhưng nào chàng có để ý đến vì óc chàng còn bấn khoản đến câu truyện vừa qua

Lần này là lần thứ ba cụ Trần-Nam gọi Thanh-Kha lên, can dự ra soạn chiếc du thuyền để đưa con gái cụ đi chơi Vịnh Hạ-Long. Chàng lấy làm lạ sao một người có tiếng trong kỹ nghệ gởi là quả quyết nghiêm nghị một tay coi sóc cả một mỏ lớn như mỏ Thái-dương này vào bậc nhất nhì ở Viễn-Đông, có bến tàu riêng, có đường hỏa xa riêng, gần như một nước nhỏ vậy mà đối với con gái lại như

(Xem tiếp trang 6)

(dịch Esperanto)

VUI CUOI

Câu thứ nhất : « Nếu ai có bảo bác rằng ở đời này thì chịu khổ nhọc khổ sở còn hơn là ngồi rồi ăn không thì bác chớ có tin ».

Câu thứ hai : « Nếu có ai bảo bác rằng ở đời này sự đức-hạnh còn quý hơn tiền bạc thì bác chớ có tin ».

Còn câu thứ ba, đến lúc ra tận ga anh hà tiện mới bảo nốt :

« Nếu ở đời này có ai bảo bác rằng còn có người nghèo hơn bác thì bác chớ có tin ».

Bác phu tức mình vọt bờ thông-phong xuống đất mà rằng :

« Nếu ở đời có ai bảo ông rằng trong bờ thông-phong này còn một cái chưa vỡ nát thì ông chớ có tin ».

Vết thương nguy hiểm

Một bà bị dao cứa chảy máu ngón tay. Thế thì có việc quái gì mà bà ta cũng làm về sợ hãi, sai con sen khăn-cấp đi mời đốc-lò.

Bác-sĩ đến nơi, thấy thế, giận quá, liền bảo con sen :

— Cầm cái đơn này, ba chân bốn cẳng chạy đến hiệu thuốc, mua ngay cái thứ thuốc này, mau lên, mau lên !

Bà chủ thấy thế hoảng sợ :

— Trời ơi ! Vết thương nguy hiểm đến thế kia à ?

— Không, bác-sĩ trả lời, nhưng nếu nó không mau mau thì tôi e vết thương sẽ lành lẽ. Mau mau thuốc về đến nhà !

nhược đến thế. Trước đây hai hôm cuộc đi chơi này vẫn chưa dự định. Thốt nhiên, một buổi sáng cô Mai đương ở Hanoi gọi giấy nói xuống cho cha thế là lập tức chàng được lệnh tìm đủ người để chiếc tàu có thể ra khơi ngay được.

Nao có phải chàng ngần ngại gì. Điều khiển một chiếc du thuyền xinh xắn đi chơi trong Vịnh Hạ-Long nước phẳng lặng như mặt hồ này, đối với chàng là một trò chơi.

Tại chàng còn hơn thế nhiều. Trong một trận thủy chiến gần đây công lớn một phần về chàng. Bị gọi ra đầu quân, Thanh-Kha được coi một chiếc pháo thuyền. Chính chàng đã tìm thấy địch quân đầu tiên và nhờ về sự nhanh nhẹn, tài điều khiển, ông can đảm nên tuy chiếc pháo thuyền của chàng nhỏ thật mà đã bắn chìm được mấy chiếc tàu to chuyên việc coi giữ bờ biển.

Danh chàng vì đấy nổi giầy. Thanh-Kha là một viên thuyền-trưởng được mọi người kính phục yêu mến nhất.

Ngày nay chiến đấu đã yên. Không còn là một võ quan nữa chàng phải nghĩ đến sinh nhai trước đã. Chàng đành nhận lời cụ Trần-Nam đến trông nom chiếc du thuyền sinh sản « Hải-Âu » tạm ẩn tài ít lâu để chờ những công cuộc to tát hơn.

Nhưng ngày hôm nay chàng bức mình lắm. Chàng bức mình vì một cô con gái, mà chàng không biết mặt chỉ biết tên, chàng phải lỡ hẹn với mẹ già không về kịp để ăn cái tết này.

Thanh-Kha lẩm nhẩm : « Lay trời tự nhiên có trận buo trông cho cái cô Mai ẻo lả kia biết rằng đi chơi vịnh Hạ-Long về gần tết dưới mưa phùn chưa chắc đã là thích... »

Con đương vợ vờn, xuống đến chân đồi lúc nào không biết, chàng đi quặt về phía bên tàu.

Bỗng một tiếng phanh rít mạnh sau lưng.. Thanh-Kha nhẩy trái lên bên lề đường vừa kịp tránh chiếc xe hơi bóng nhoáng mới tinh tiến sát cạnh mình.

Một chuỗi cười ròn rã từ trong xe bay ra. Thanh-Kha trừng mắt vì tức giận, sắp thốt ra một câu rủa bồng ngừng lại vì chàng vừa nhận ra rằng, cầm tay lái là một cô thiếu-nữ sinh tươi.

Xe đỗ lại. Đằng sau xe đầu một thiếu-niên khôi ngô đeo kính trắng thò ra :

— Cái bác kia, đi với đừng thế à !

Lòng tức giận của Thanh-Kha tan đi trong chốc lát nay lại bùng bùng bốc lên. Chàng sẵn giọng trả lời :

— Này cái ông kia, ông không thể ăn nói lễ-phép hơn một chút à.

Cửa xe mở mạnh. Hai chàng thanh-niên nhẩy xuống đất hùng hổ sẵn lại phía chàng Thanh-Kha. Thanh-Kha mỉm cười, quảng mũi đã đội trên đầu xuống bờ cỏ.

Tuốt chừng như có một cuộc đánh nhau kịch-liệt sắp xảy ra. Sự hùng hổ của họ ghê gớm vô cùng.

Nhưng trước giằng dụa vững trãi quả quyết của Thanh-Kha, chàng đeo kính trắng giờ tay ngăn bạn lại và sừng sộ hỏi :

— Anh anh biết luật đi đường à ! Giữa đường

là chỗ xe cộ đi chớ có phải là chỗ anh đi nghênh ngang đâu.

Thanh-Kha dẫu từng tiếng trả lời :

— Cái luật của anh rõ ràng lắm. Nhưng anh còn quên mất một cái luật bộp còi nữa.

— Người ta không bộp còi những con trâu đi vờn ở giữa đường.

— Nếu thế thì các anh đại võ ngàn. Bởi vì các anh nên nhớ là một con trâu mà đã đi vờn vờn ở giữa đường tất là đương bức mình muốn sinh sự..

Nét mặt anh chàng đeo kính đương đỏ hóa sấm sấm rồi lại đỏ. Người bạn chàng hình như tức bức quá quay lại :

— Việc gì mà phải giở luật này luật nọ. Anh không còn cách nào nói truyện với một anh chàng bướng bỉnh nữa à.

Nói rồi chàng sẵn lại Thanh-Kha. Thanh-Kha cởi nốt áo ngoài trong chớp mắt quăng trên thảm cỏ. Cuộc đấu võ tướng chừng không thể nào tránh khỏi.

Vừa lúc đó, ba bốn cái đầu thiếu-nữ thò ra ngoài cửa xe :

— Thôi anh Hiền anh Luyện thôi thôi làm gì với người ta nữa. Lên xe về nhà cho kịp bữa cơm sáng.

Người thiếu-nữ ngồi cầm lái chiếc xe hơi từ nãy vẫn yên lặng lúc đó cũng mở cửa xe xuống đi lại chỗ ba người, đứng ngăn hai bên ra, mỉm một nụ cười xinh tươi mà rằng :

— Thôi xin ông khách và hai anh. Trong bọn chúng ta đây có lỗi nhất là tôi vì tôi đã không bộp còi, vì tôi đã không giữ lại được tiếng cười lúc trông thấy ông khách đi đường đây giật mình nhẩy trái sang lề đường. Ấu là xin ông bớt giận và xin hai anh cũng nguôi tức.

Rồi thiếu-nữ, nghiêng đầu sẽ chào Thanh-Kha. lấy tay đẩy hai thiếu-niên lên ô-tô. Cánh cửa khép lại, tiếng máy rít lên chiếc xe hơi vụt qua.

Thanh-Kha còn ngẩn người trông theo. Chàng lẩm bẫm :

— Nếu ở đời ai cũng nhã nhặn như thế thì những sự giao thiệp sẽ bớt gay go đến đâu.

Rồi nhất mũi nhọn áo chàng lại thông thả theo đường xuống bên đi tìm thủy thủ để cho ngày kia chiếc tàu có thể ra khơi.

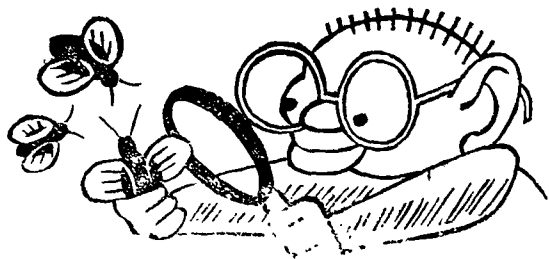
Bureau d'abonnements et de publicité du THANH-NGHỊ à
Haiphong. chez **M. Nguyễn xuân Sâm**
Représentant de Commerce
149 Rue Chinoise

Vì kỳ này nhiều bài quá nên truyện **LÝ TRẦN**
QUÁN phải để đến kỳ sau, xin các bạn lượng thứ

HỘP THƯ

Thanh Nghị **TRẺ EM** sẽ ân cần đón tiếp những câu hỏi của các em về mọi việc, miễn là chân thật. Sẽ giả nhời ở trên báo hoặc bằng thư riêng. Các em muốn giả nhời bằng thư riêng thì đính thêm tem. Các em nên nhớ viết một mặt giấy, viết rất ngắn (độ năm giòng) mỗi lần hỏi một câu và ký bằng tên hiệu.

TRANG KHOA HỌC

Con cóc

ANH chủ bút giao cho anh giữ trang này, nghĩa là, từ nay, mỗi kỳ anh phải kể cho các em nghe một « câu chuyện khoa học » Chữ « Khoa học », các em ạ, nghĩa rất là rộng. Nó gồm có nhiều môn học khác, nào là vật lý học, kỹ hà học, nào là hóa-học, thiên-văn-học, nào là điện học, vạn vật học...

Thôi anh hãy kể qua thế, vì anh vừa thoáng nhận thấy trong bọn đã có em tỏ vẻ chán : Hừ ! chưa chi đã học với học ! Không, anh có bắt các em học những môn đó đâu mà sợ, công việc đó để phần các nhà đại thông thái, già đời trong phòng thí-nghiệm. Ở đây, anh chỉ thuật lại với các em ít chuyện tò-mò hay hay — dĩ nhiên là thuộc về khoa học — ở các vật chung-quanh em do các nhà thông thái trên kia khám phá ra.

Thôi, bây giờ các em theo anh ra vườn rau chơi, gặp cái gì lạ, anh nói chuyện cho nghe. Các em nhớ đừng dẫm lên luống đấy, lão làm vườn không bằng lòng tí nào đâu ! Ồ, sao đương đi lại dẫm lại thế ? Con cóc à ? Ấy chết ! đừng đá nó thế ! Các em cho cóc là con vật ghê tởm, có rọc độc nên giết đi để trừ một mối hại phải không ? Đừng nên trông mặt mà bắt hình dong thế. Kể ra, cóc trông bần mắt thật : mồm rộng nguếch-nguác, chân dài chân ngắn, bụng trắng hếu, da sù sì lang lổ, mắt thao-láo. Nhưng cóc có nhiều đức tính và chứa nhiều kỳ lạ mà các em không ngờ !

Học cách trí, các em hẳn biết cóc là loài máu lạnh, bé sống dưới nước, thở bằng mang như cá ; nhón rưng đuôi, sống trên cạn, thở bằng phổi như loài có vú. Có lẽ, ít em biết rằng cóc ít thở bằng phổi, thường thở bằng da và chỉ thở khi nào mồm ngậm chặt. Vì thế, cóc chết rất khó nhọc : chặt đầu đi, cóc sống thêm được vài giờ; vứt phổi đi, tim cóc còn cố đập thêm được vài ngày ! Ban đêm, chú ngủ nhưng mắt vẫn thao láo thế và có bao giờ chú nhắm được cả hai mắt một lúc đâu ! Chỉ nhắm được một bên mắt cũng là nhiều lắm rồi ! Miệng chú nên chú mà tắc lưỡi thì kêu to lắm chỉ dùng để ăn chứ không bao giờ dùng để uống. Lúc nào khát, chú nhảy ồm xuống ao tắm thế là đủ vì chú thường có

tính uống nước bằng da.

Bề ngoài trông dữ tợn, nhưng trong, cóc rất lành, dễ làm quen với người làm. Các em thử bắt con sên kia, buộc chỉ, dử dử trước mồm chú xem chú không ngần-ngại gì mà không dớp, ấy chỉ vài bận là quen, rồi sau thoáng thấy bóng các em, chú nhảy ra ngay. Người ta bảo rằng cóc có nọc độc thật oan cho chú ấy quá ! Cóc không có hạch nước rầy thì lấy đâu ra rầy để đầu độc chúng ta. Cóc chỉ có rầy ; da chú sù sì, hễ ai mó vào, sẽ tiết một thứ nước nhóp-nháp, trơn như mỡ. Mặc dầu dựa đó cũng không hại gì nếu tay ta không sứt sẹo chỗ nào, rửa sà-phòng sạch hết ngay. Thật ra, Cóc có nhiều hạch khá to ở gáy, tiết một thứ nước thật mạnh thật quý. Ít khi cóc tiết nọc ra, trừ lúc nào tức giận lên tận cực điểm. Nọc đó mạnh đến nỗi cóc chịu được cả nọc rắn hổ nang mà chỉ một chút sù cũng đủ làm chết con mần nhón, có nọc đó, cóc nhịn đói rất dai. Rốt một chú vào lọ trong hai năm giờ, đồ ra chú vẫn sống như thường. Nhưng các em đừng tưởng có ; không biết đói là gì đâu. Thả ra cóc rất háu ăn, ngày ăn đến năm sáu bận mà ăn tuyền sâu cắn rau. Vì đó, cóc là bạn quý của người làm vườn. Ấy, lão Ba coi vườn này hể đi đâu thấy cóc là cũng thu thu mang về vườn. Nhờ có đàn quân cóc coi gác nên các em mới được trông thấy những lá rau không thủng lỗ chỗ. Ngoài hai đặc tính trên, nọc cóc còn có thêm đặc tính rất kỳ lạ khác. Dùng nọc đó tiêm vào người — người không chết đâu — nhưng khỏe ra, quả tim đập đều, thần-kinh-hệ được thăng bằng và nhất là vì nọc đó, các hạch trong thân thể tiết đều đều các chất rất có ích cho sức khỏe. Ngày xưa, người ta đuổi cóc, giết cóc vì cóc trông ghê tởm, ngày nay, người ta bảo vệ cóc, mua cóc, nuôi cóc để lấy nọc.

Người ta bắt luồng điện khá mạnh vào người cóc, cóc câu tiết, ứa nọc ra, người khôn ngoan hứng lấy mang dùng cứu người khác.

Các cụ ta, không phải đợi đến bây giờ mới biết cái đặc tính có ích của cóc Từ đã lâu, các cụ quý cóc. Hẳn các em cũng nhớ câu hát nà khuyên nứa dọa này :

Con cóc là cậu ông giời

Hễ ai đánh nó thì giời đánh cho

Sự thật chưa có ai đánh cóc bị giời đánh cả, nhưng ai đánh cóc cũng là người độc ác, vô ơn với giống có ích cho người. Anh chắc từ nay, các em sẽ coi cóc là bạn chứ không phải kẻ thù nữa và lúc nấy giá anh không mua chày lại có phải các em đã đang chân đá chết mà, một người bạn quý rồi không ?

ANH LÊM

ANH VÀ EM

Tặng các em gái nhỏ.

Anh dắt tay Em, và suốt cả ngày, hai anh em đi hết đồng ruộng đến ruộng kia, và thấy giờ mưa Anh bảo Em :

« Trời cũng khóc như chúng ta. »

Đến chiều tối, hai anh em đi tới một khu rừng

rộng và kiệt hết sức vì đói và mệt đến nỗi nằm chúi vào trong một hốc cây mà ngủ.

Hôm sau, khi thức dậy thì mặt trời đã lên cao và rất nóng ; Anh bảo :

« Em ơi. Anh khát quá. Nếu anh tìm thấy một cái suối thì anh uống ngay. Hình như Anh nghe thấy róc rách tiếng suối chảy. »

Anh đứng dậy, cầm tay em rồi cùng đi tìm suối nước. Nhưng người mẹ ghẻ là một mẹ có phép ma và mẹ đã trông thấy hai đứa trẻ bỏ nhà ra đi. Mẹ đã lên theo sau hai đứa trẻ như những mẹ phù-thủy và đã bỏ bùa vào tất cả những suối ở trong rừng. Khi hai anh em tìm thấy một cái suối nước đang chảy đỏ xuống những hòn đá cuội, Anh vội vàng chạy đến để uống. Nhưng, trong tiếng róc rách, Em gái nghe thấy suối nói :

« Ai uống nước của ta thì sẽ hóa hổ ; ai uống nước của ta thì sẽ hóa hổ ! »

Em vội bảo :

« Em xin anh, anh ơi ! Anh đừng uống, kéo anh

hóa hổ rồi anh ăn thịt em mất. »

Tuy đương khát như cào cào trong bụng, Anh đành không uống :

« Anh đợi đến buổi sau vậy. »

Đến cái buổi thứ nhì, Em cũng lại nghe thấy tiếng thì thầm :

« Ai uống nước của ta thì sẽ biến thành chó sói, ai uống nước của ta thì sẽ biến thành chó sói ! »

(Xem tiếp trang 16)

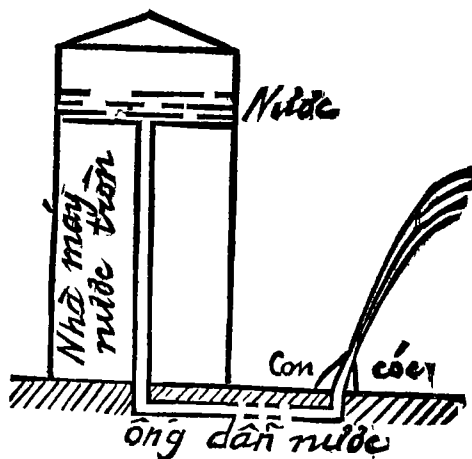
Khoa học

Cốc phun nước

Các em hẳn đã có lần đến thăm Vườn hoa Con Cóc (Hanoi, trước cửa phủ Thống-sứ). Mỗi con cóc ngồi ngửa mặt lên trời. Một tia nước tự trong mồm mỗi con vọt lên : Cốc đá phun nước ! Nước đó ở đâu ra, mà sao lại vọt lên thế ? Rất dễ hiểu nếu em theo đúng lời anh chỉ bảo. Lấy một cái phễu, một ống cao su dài, một cái ống tiêm dùng rồi đập thủng cả hai đầu. Lắp phễu vào một đầu ống cao su và ống tiêm vào đầu kia. Bỏ một người cầm hai đầu ống cao su ngang nhau, theo hình chữ U. Rồi đổ nước vào phễu, cho đầy ống cao su. Mực nước hai bên đứng ngang nhau.

Bây giờ chỉ còn việc hạ thấp đầu ống cao su có ống tiêm xuống : nước sẽ vọt lên trời. Vậy em đã nhận ra rằng khi đặt nước vào hai cái bình thông với nhau thì nước ở hai bình đó bao giờ cũng tìm cách để lên tới cùng một mực. Nếu ta hạ một bình xuống thì nước trong bình đó sẽ tràn ra, nếu cái bình đó cổ hẹp thì nước sẽ vọt lên.

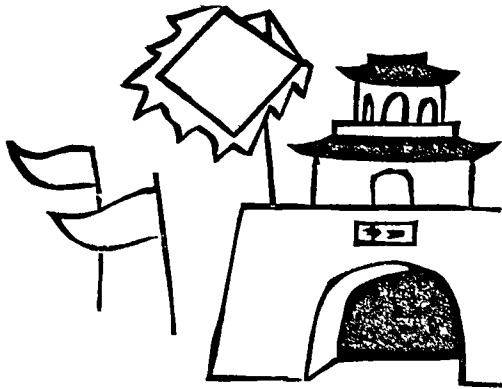
Muốn cho con cóc phun nước, người ta dẫn nước từ nhà máy nước tròn (château d'eau) xây thật cao, bằng những ống chì chôn dưới đất đến mồm cóc. Nhà máy nước cũng như cái phễu ống chì dẫn nước như ống cao su, ống tiêm là mồm cóc. Vì mực nước ở nhà máy nước thì cao

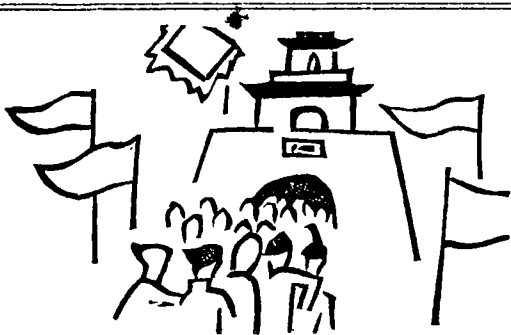
mà mực nước ở mồm cóc lại rất thấp nên nước vọt mạnh lên trời.

AN-TIÊM

Truyện của VÂN-LÊ

1) Thành Phong-châu gần bờ sông, kinh-dô của nhà Hùng.

2) Một người trong bọn — Không biết có kịp xem thi bắn kén phò mã không?

Người khác — Kịp để làm gì? Anh định ứng tuyển phò-mã hân.

3

4) -Thế-lâu đợi để công-chúa kén chồng

5) Tên lính gọi — Thánh thượng truyền cho các quan cùng các nhân dân ai có tài đều được dự thi để ứng tuyển phò mã.

6) Vân tiếng tên lính — Trước hết thánh thượng truyền cho thi bắn. Ai bắn trúng luôn ba phát đứt áo bào sẽ được dự các kỳ khác.

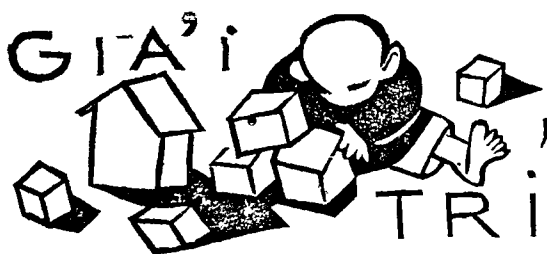

7) Một chàng trẻ tuổi hăng hái nhảy xổ ra đầu tiên

8) — Ê, ế ! thế mà cũng vác mặt đi thi.

(Sẽ tiếp)

Tiếng bí mật

Đầu bài thi thứ 1

Khen ai đắp nặn, vẽ vờ,
Tứ linh tô điểm cho tôi lên đầu !.—
Mũ huyền lại tặng riêng nhau,
Thì bao nhảm vật tôi vào ở trong.
Nặng thay chút nghĩa đeo bông,
Cộng hầu khanh-trương yêu dùng chỗ che.
Hề còn hỏi đến đây thì ;
Hết điều thất buộc, liệu bề nói ra
Mất dè không hỏi nữa à,
Bất tay quân linh gọi là thưởng công.
(Tôi là gì, mà rác rưởi thế ?)

RYNVAT

Câu đố

I

Ta tuy có mắt không người
Nhưng mà trần thế lắm người cần ta.
(Đố là đồ dùng gì ?)

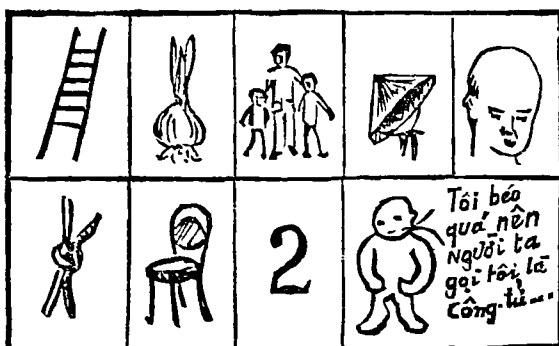
II

Hình-hài một đăm xương da,
Vờn mây, cưỡi gió xông pha ngang trời.
Đình ninh hai miệng một nhời,
Treo gương cao vọng cho đời coi chung.
(Đố là đồ chơi gì ?)

NHẠO-THỦY

Đoán tên

Đầu bài thi thứ 2

Lấy những chữ đầu của những tiếng chỉ các hình vẽ trên đây, các em sẽ ghép thành tên một người « hạn tốt » của các em. Người ấy tên là gì ?

Trò chơi vui

Tinh anh hay chơi hay nghịch lắm. Ngày thơ dại, anh chơi lấy đất thó vẽ vào mặt làm quỷ sứ đuổi nhau ; có khi leo trèo lên cửa sổ, sầy chân ngã rập mủi. Nhưng bằng tuổi các em bây giờ thì anh đã biết chơi khôn, chơi sạch sẽ, chơi cho cứng chân rẻo tay, tai mắt linh nhanh, chơi rồi khôn ra đấy các em. Từ nay anh cố tìm các trò vui lạ để cùng các em chơi.

Nhưng muốn chơi cho giỏi, các em nhớ kỹ lúc

chơi chỉ nên mặc quần ngắn áo chần cho gọn. Và muốn chơi cho ngoan, các em phải ghi sâu vào óc mấy điều này :

Nhanh nhẹn, Vui vẻ và Thật thà

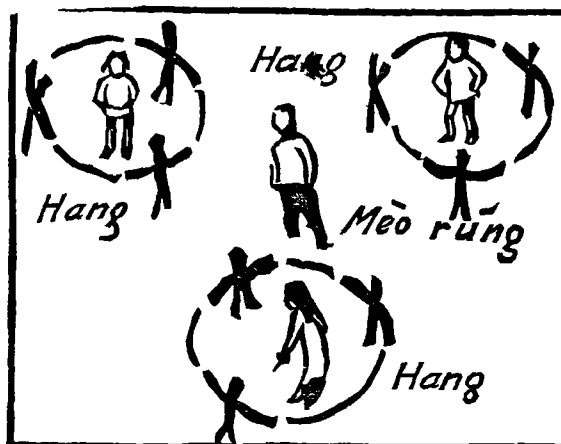
Bây giờ các em sẵn sàng rồi chứ ? Ra cả sân đây. Ta thử một keo cho biết tài cao thấp :

I.—CHỌN ÔNG QUẢN

Khi chơi nếu vắng 1 người lớn trông nom cho các em thì các em phải chọn lấy một anh khá nhất để ra hiệu và cầm trịch cho mình chơi.

Trong bọn các em, kẻ tám lạng, người nửa cân. Ai trông cũng ra phết cả ; biết chọn thế nào ? Thì đây anh có một cách :

Vẽ một cái vòng đủ cho các em vào đứng quanh trong vòng ấy, khoanh tay lại cùng đếm : một, hai, ba, thì lấy lưng hay hông mà đẩy bần các em khác ra ngoài vòng. Chỉ dùng lưng và hông thôi. Cấm ngật đẩy bằng tay, khuỷu tay hay đầu gối. Nào một

hai.. ba, a-lê huých, huých, huých...

Ái ra khỏi vòng là thua. Một em nào « cứng » nhất còn lại trong vòng, giơ tay vỗ vào ngực 3 lần (khe khẽ chứ) và hô to : « Ơ đây là ông Quản ».

II.—MÈO TRANH HANG

Ngày xưa, ngày xưa, người ta làm hang mà ở trong rừng, rồi khôn khéo rủ những đã thú về ở và giúp việc cho mình : Con chó, con bò, con ngựa, con lợn vân vân đều về hang ở với người cả. Chỉ còn chú mèo rừng, vẫn ve vầy đuôi, một mình lang thang trên con đường âm uớt của rừng sâu. Nhưng nó là một con mèo ranh mãnh. Nó đến rủ chó, bò, lợn v. v. đi chơi, rồi lừa tranh lấy hang mà ở.

Các em hợp thành từng bọn bốn em. Ba em đầu đứng tròn, nắm tay nhau dang ra thành 1 cái hang tròn. Em thứ 4 đứng giữa hang làm Chó, hay Bò, Ngựa, Lợn v. v.

Một em là Mèo rừng không có hang đứng giữa. Khi anh Quản hô : « Đi chơi », thì các thú vật trong hang chạy ra với Mèo rừng, cùng nắm tay nhau quay tròn mà hát 1 bài. Các hang trống không nghe thích quá, thêm quá cũng hát và quay theo đi. Bất tình lình, anh Quản hô : « Về hang ». Các em phải mau chân chạy, chui vào một hang nào đó kéo Mèo rừng cướp mất. Em nào chậm chân không có hang lại làm Mèo.

Những em làm hang lần lượt được đổi ra làm thú vật, tha hồ chạy và thở.

P. L.

Cuộc thi lớn của TRẺ EM

530 giải thưởng

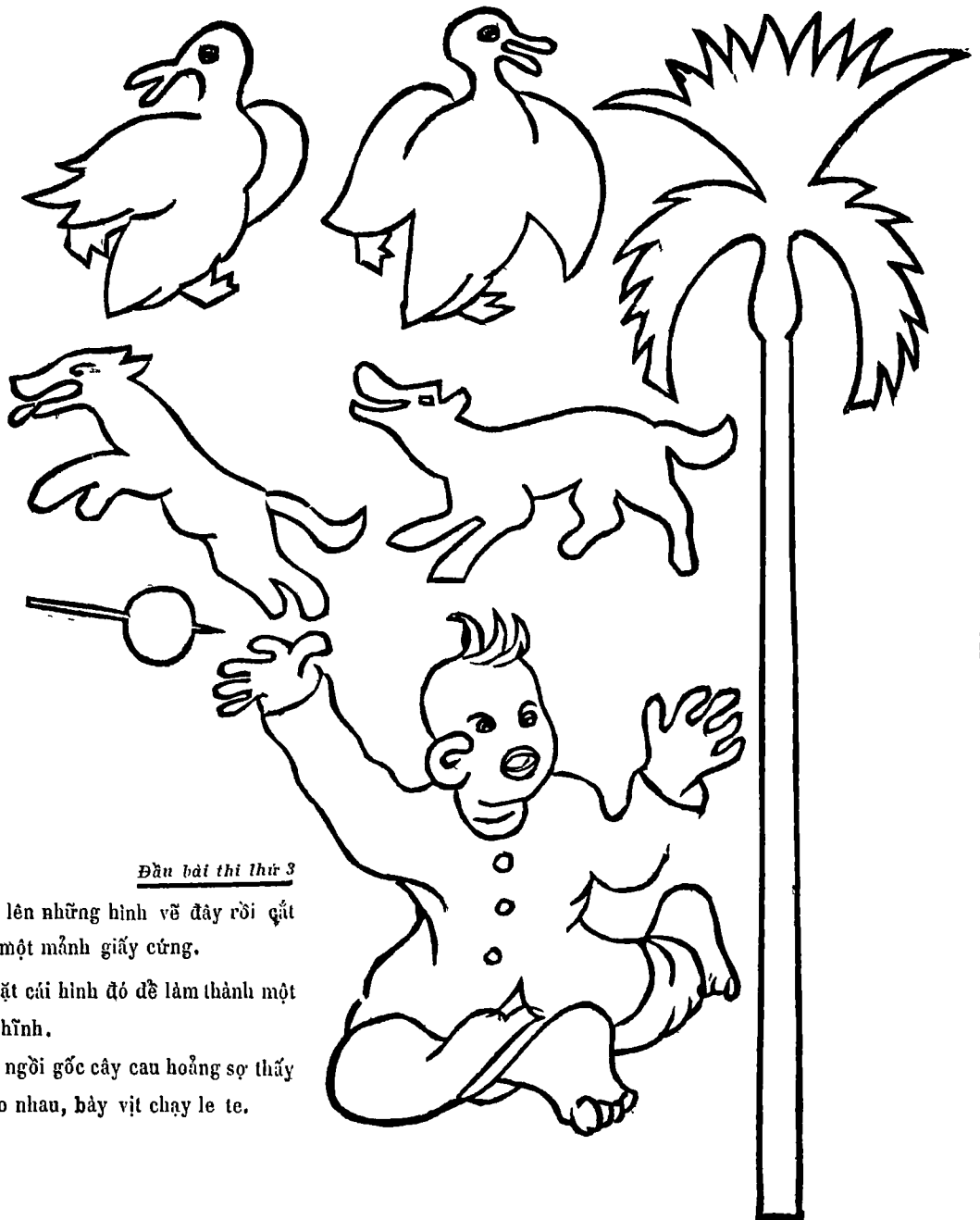
Giải thưởng đầu: một cái đàn BANJO

10 giải thưởng hạng nhì: một hộp đủ đồ dùng để đóng lấy MÁY BAY

19 giải thưởng hạng ba: Sách truyện và báo TRẺ EM.

500 giải thưởng chung: một cái phiếu để dự vào một buổi vui do báo THANH-NGHỊ tổ chức sáng hôm 15 Juin 1941.

(Thề lệ xem trang 14).

Đầu bài thi thứ 3

Các em tô màu lên những hình vẽ đây rồi cắt ra dán tất cả lên một mảnh giấy cứng.

Các em sẽ xếp đặt cái hình đó để làm thành một bức tranh ngộ nghĩnh.

Thí dụ: Bé con ngồi gốc cây cau hoảng sợ thấy đàn chó đuổi theo nhau, bầy vịt chạy le te.

TIẾNG CÔI XE LỬA

Truyện của THÁI-PHÍ

HOÀN chiều nay buồn lắm. Lưng tựa vào ghế, chân gác lên bàn học — cách ngồi mới lịch sự làm sao ! — anh vừa câu-nhậu vừa đưa những cái nhìn oán-trách lên chiếc đồng hồ quả lắc.

Vậy mà Hoàn có lẽ là người sướng nhất trần đời. Cha mẹ hiền-từ, nhà cửa rộng rãi, vườn rược mát mẻ, tủ sách đầy đủ, em bé ngoan ngoãn, người lại mạnh khỏe luôn, Hoàn chẳng có cơ gì đáng buồn cả.

Nhưng Hoàn có biết hưởng cái hạnh phúc ấy đâu. Anh lầu bầu :

« Thế là mất toi một buổi xi-nê chiều chủ nhật ! Mưa gì mà mưa tầm tã mãi / Không tài nào thoắt đầu ra ngoài được / Mà ngồi trong nhà đọc sách thì chẳng có bụng dạ nào ! Không hiểu làm sao thầy mẹ mình lại về ở cái xó làng Láng này, từ nhà ra đường xe điện thì xa mà xe chẳng có ! »

Bỗng có tiếng chuông gọi cửa. Hoàn rất mình, hạ chân xuống.

Tưởng là ai hóa ra bác Phán mới ở Yên-báy về chơi. Chứa vào trong nhà, ông đã nói oang oang như lệnh võ ở ngoài cổng.

Hoàn vội vàng sửa lại mái tóc và quần áo cho tề chỉnh : bác phán vốn là người cẩn thận và nghiêm-trang, không khi nào lại ngồi ghếch chân lên bàn như Hoàn.

— Hoàn ! Hoàn ! Iên đây bác bảo.

Hoàn uể oải bước lên nhà trên, khẽ cất tiếng chào bác.

— Chà ! cháu bác đã lớn tòng ngồng rồi đấy !

Mẹ Hoàn đỡ lời :

— Đã hơn năm nay, bác không về chơi, còn gì mà cháu bác chẳng lớn như thế.

— Ừ phải, đã hơn một năm. Thế thì trong hơn một năm ấy, cháu bác có lẽ đã giỏi Hán-tự rồi đấy nhỉ ?

Không biết làm sao các ông bác gần đó ấy lại thích Hán tự như thế ! Ông bảo không học Hán tự, người ta không thể thành người đứng đắn được. Ông khen nhà nước đã liệt môn Hán tự vào trong

chương trình của bậc Cao-đẳng tiểu học mà Hoàn đang theo ở năm thứ ba. Ông đọc hàng tràng những lời của thánh hiền mà Hoàn ta chẳng hiểu chi chi cả. Ông rung đùi ngâm những bài thơ chữ Hán mà ông bảo là của Đỗ Phủ, hay của Lý Bạch, rồi ông giảng cho Hoàn nghe.

Mẹ Hoàn thở dài :

— Cháu nó lại bết về Hán tự. Các bài khác đều khá cả. Duy có bài chữ Hán là kém quá.

Mặt bác Phán bỗng xa-xăm lại như trời sắp đổ mưa :

— Tại nó không chịu học, chứ gì.

Hoàn cãi :

— Thưa, không phải cháu không chịu học. Hình như cháu không có khiếu để học chữ Hán bay sao ấy. Cứ học hôm trước là y như hôm sau cháu quên rồi. Cháu biết không thể nào giỏi chữ Hán được, nên cháu không học.

Bác Phán chằm điệu thuốc lá rồi nói nhát gừng :

— Thôi được ; bác đã định cho cháu ... năm chục... để cháu mua... cái xe đạp, nhưng bây giờ bác đã đổi ý kiến rồi.

Một tia sáng vụt qua trong mắt Hoàn... Một cái xe đạp, cái mộng lớn của Hoàn ! Nhưng, than ôi ! Cái mộng khó mà thực hiện được !

Trong giây lát, Hoàn thấy mình ngồi trên một chiếc xe đạp mới, phăng phăng rẽ gió trên con đường Láng râm mát, lòng vui vẻ, miệng huyết sáo, hai tay khoanh trước ngực. Nhưng, vì lòng kiêu ngạo, anh lại dè dặt được nổi vui sướng. Anh làm bộ lãnh đạm, tự nhiên :

— Xin bác tha lỗi cho cháu, cháu đã học nhiều thứ rồi, không thể nào học chữ Hán được nữa.

Rồi Hoàn xin phép bác Phán xuống buồng học. Nhưng vừa ra tới cửa, anh bị một mũi tên trích thích cuối cùng :

— Được, cháu xuống mà học và cháu nhớ rằng đến hè này cháu nhất Hán tự thì lập tức bác gửi cho cháu một cái măng đa giấy thép năm chục đồng.

Hoàn lui xuống buồng học, lòng như điên dại. Lần

này, anh tưởng không ai khổ bằng anh. Anh vứt mình xuống ghế, mặt thiu-thiu. Anh vớ hết quyển sách này đến quyển sách khác, mở ra toan đọc rồi chẳng biết nghĩ thế nào lại vứt mạnh xuống. Anh thấy ngửa chân ngửa tay như muốn đập phá cái gì, hay đâm đá ai cho bõ tức. Anh muốn trốn thoát cái nhà này ngay tức khắc để khỏi phải trông thấy bộ mặt nghiêm-nghị của ông bác quái-ác cứ bắt anh học cái chữ Hán chối óc kia.

Bỗng trông thấy một mảnh giấy sắp rơi ra ở một quyển sách anh vừa vứt xuống bàn. Anh liền rút ra thì là một tờ giấy gấp tư. Có mấy dòng chữ sau này :

« Anh Hoàn, anh làm ơn cho tôi mượn vở của anh để tôi chép bài. Tôi ốm, trong người chỉ một thôi, nhưng không biết bao giờ tôi mới có thể đi học được. Cám ơn anh trước. »

« Cảnh »

Cái thư này viết đã một tháng nay mà Cảnh vẫn chưa đi học.

Cảnh người gầy yếu, nhưng rất thông-minh. Cha mẹ anh tuy nghèo, anh vẫn theo đuổi việc học. Người ta bảo anh sẽ có một tương-lai rực rỡ. Anh nói ít, không có bạn. Bạn-bè chẳng ưa gì anh vì anh cứ được nhất luôn mãi.

Thỉnh thoảng Hoàn cũng truyện trò với anh. Hai người chả cùng về một đường nên có bề thân nhau, vì vậy Cảnh mới viết thư mượn vở của Hoàn.

Từ khi nhận được thư, Hoàn vẫn đều đặn cho mượn vở để chép bài vì bệnh của Cảnh kéo dài mãi, từ ấy đến nay vẫn chưa bớt. Thầy thuốc bảo Cảnh bị bệnh huyết kém và còn cần tĩnh-dưỡng lâu.

Hoàn cầm mảnh giấy trên tay, và, lòng hồi-hận một cách lơ-mờ, anh lầm bầm :

« Cảnh thật không may sinh vào một gia đình nghèo túng ! »

Vừa lúc ấy, Hoàn nghe tiếng mẹ gọi :

— Con có thể mang cái gói này lên trên gì Tham được không ?

— Thưa được ạ. Gì Tham ở hàng Bột, nhà anh Cảnh cũng gần đấy, nhân thế con tạt vào thăm anh ấy một cái kéo tội nghiệp.

— Phải đấy. Đáng lẽ lên thăm anh ấy rồi mới phải.

Hoàn giao cái gói của mẹ cho gì Tham rồi liền nhanh-nhau đến nhà Cảnh ở ngõ Khâm-Thiên. Cảnh ở căn nhà nhỏ hẹp lụp sụp của những người lao-động. Anh nằm trong một gian buồng chung của mấy anh em Cảnh.

— Bonjour, Cảnh, thế nào, anh đã khỏi chưa ?

— Hoàn đến thăm tôi đấy à ? Thật là quý hóa quá ! Chẳng anh nào đến chơi với tôi cả anh ạ. Tôi đã khá hơn trước, nhưng đốc-lở bảo đến hè này tôi phải đi nghỉ ở bờ-biển mới được.

Hoàn vừa ngồi lên mép cái giường ọp-ẹp của Cảnh vừa nói :

Phải đấy. Anh bị bệnh huyết suy, chỉ vào nghĩ ở Sầm-sơn ít lâu là lại sức ngay.

(Kỳ sau đăng hết)

THÁI-PHÍ

(Theo phương-pháp tự nhiên của Hèbert)

Lời dẫn — Nơi tập là sân khá rộng, có cát hay cỏ càng tốt. Lớp tập cần có một người lớn chỉ-huy, trông nom và bảo ban các em, cho chơi có trật-tự và nhất là đừng quá sức.

Các em họp lại thành đội 5 hay 6 người. Nếu đông thì lập 2, 3 đội, càng nhiều càng vui. Các đội đứng ở đầu sân, lớn trước bé sau, (nên lựa khỏe yếu ngang nhau ghép sẵn thành đội để tiện khi đấu sức hoặc khiêng, công nhau). Từng đội xếp hàng ngang (chữ nhật), trông mặt về cuối sân. Người lớn ra hiệu, các đội tiếp nhau vừa đi vừa tập, đến cuối sân thì đi nổi nhau rẽ sang một bên vừa đi vừa thở mà về đầu sân.

Người chỉ-huy vừa ra hiệu vừa kể thành câu chuyện giúp các em vui mà tập, mà tập rất hăng.

Sân hươu

(Bài tập trong 15 phút)

- 1 — **Cùng đi săn** (Các đội nối nhau hàng một đi bước thường, tay vung vẩy, ngực uốn, đầu thẳng, quanh sân 1 vòng, về đầu sân)
- 2 — **Vào rừng, có tiếng động, ngã xuống nghe ngóng** (Đội thứ nhất đi, cứ đếm 5 bước thì ngồi xồm, chống 2 tay xuống đất, quăng 2 chân thẳng ra sau, co chân về, đứng lên lại đi, cứ 5 bước lại ngừng. Đội nhất đi được mười bước đến đội nhì rồi đội ba v. v. Làm như thế đến cuối đàn,
- 3 — **Hươu kia rồi, ta chạy lên, đừng cho nó thoát** (Đội nhất nhanh chân chạy, rồi đội nhì, đội ba)
- 4 — **Mau mau lên gò cao ra hiệu cho anh em.** (Lần lượt từng đội nhẩy lên 1 mô đất cao, giơ mạnh tay phải rồi tay trái, mỗi tay 5 lần, lại nhẩy xuống)
- 5 — **Hươu hoảng sợ tìm đường chạy trốn. Anh em trông kia nó chui vào hang, rồi bò ra lại chui vào bụi cây** (Các đội đứng riêng cùng làm 1 lúc : anh đầu đội đi lên 3 bước, dạng 2 chân, anh thứ hai bò chui qua rồi lên 3 bước dạng chân lần lượt tạt cả chui)
- 6 — **Hươu chạy đến gần ta rồi. Anh em ơi ! ngắm kỹ, bắn đi.** Nhưng chớ bắn nhầm vào đầu nhau nhé (Cả các đội, mỗi em nhặt một hòn sỏi con, ném trúng vào 1 gốc cây, tay phải đến tay trái)
- 7 — **Hươu chết rồi. Ha ! Ha ! Khiêng về nhà đi thôi** (Đội nhất, từng đôi ngang sức, công nhau đến cuối sân, đổi lượt mà cõng)
- 8 — **Bây giờ lột da hươu làm thịt đi chứ !** (Đội nhất lên 5 bước cúi xuống, ngẩng lên dang mạnh hai tay thở mạnh, lại đi lại thở. Các đội tiếp theo)

Nào thế đã săn được hươu rồi, các em hả hê lắm chứ ? Bây giờ cả các đội nối nhau đi hàng một quanh sân, bước thong thả đều đều, chúng ta uốn ngực hát bài này để thưởng anh em :

(Điệu Frère Jacques) mỗi câu hát 2 lần

Cùng săn thú rừng

Đều hăng-hát

Săn chú hươu to đấy rồi

Khiêng về thôi

Xong rồi đi về tắm, khoan-khoái đáo để. P. L.

NÀNG BÀN NÀNG BÀN NÀNG BÀN

Nhưng mới dệt được một đoạn thì sợi đã hết, nàng lại ra công kiếm thêm việc làm để có thừa tiền mua sợi nữa. Nàng lại dệt nổi... sợi lại hết, và cứ như thế trong mấy tháng trời, từ mùa nực cho đến bắt đầu mùa rét nàng mới dệt xong một tấm vải giấy.

Tuy gió bắc vi-vu với hơi sương lạnh đã bắt đầu đem cái giá buốt vào trong mái nhà tranh nàng Bàn cũng thấy lòng ấm áp lạ thường vì chồng nàng sẽ có một tấm áo do tay nàng dệt nên bằng nhiều tình thương.

Nàng liền cắt vải để khâu áo cho chồng, khốn nỗi vụng về mọi thứ, đến cả may vá, tuy là đàn bà, nàng cũng không khéo tay hơn được chút nào. Cắt lại sợ hỏng, nàng loay hoay trong mấy hôm trời, hết đo giọc lại đo ngang, mới pha xong mấy mảnh thân áo.

Rồi nàng bắt đầu khâu... cổ khâu nhanh cho chồng chóng có áo mặc rét, tuy lúc bấy giờ hơi sương lạnh đã nhiều buổi làm công giá tay nàng. Càng vội càng hay nhầm, nàng khâu đường nọ vào đường kia, lại phải tháo chỉ ra khâu lại. Ngày này sang ngày khác... mãi mà chưa thành được một bên áo.

Những đêm thức khuya để khâu, nhìn chồng nằm rét co trong ổ rơm, nàng thương quá cố cặm cùi khâu thật nhanh để kim đâm rồi rít cả vào mấy ngón tay đã tê dại không biết đau nữa. Nàng cầu trời hãy ngừng rét lại, nắng ấm lên cho đỡ cực chồng để đợi cho nàng khâu xong áo.

Hôm sau nắng lên thật và luôn mấy ngày mặt trời không hôm nào bị mây lạnh che phủ cả. Trong mấy hôm đó nàng vui trong lòng mê mải khâu luôn cho đến xong chiếc áo. Nhưng áo xong rồi mà trời vẫn còn nắng mãi, nắng ấm đến nực nội. Chợt tỉnh ra nàng mới biết tiết trời đã sang tháng ba. Đã ba tháng dòng nàng mới khâu xong tấm áo. Còn rét đâu cho chồng nàng thấy hơi áo ấm nữa.

Nàng Bàn buồn rầu khóc suốt đêm bên chiếc áo, thương chồng vì sự vụng về của mình phải chịu rét mướt — Bao công lao tận tụy vì tình

thương đã không đem cho nàng được chút vui : lòng nàng rầu rầu chỉ thấy đầy ân-hận.

Bỗng bên ngoài lá cây thấy sao sặc gió. Mỗi lúc một to, từng luồng gió rít đến làm rung chuyển cả một góc trời. Đột nhiên hơi lạnh ở đầu kéo về bao trùm cả những mái tranh, luà qua khe cánh liếp. Nàng Bàn rùng mình : nàng thấy rét. Nàng quên cả mọi vật, vội lấy áo đắp lên người chồng và sung sướng quý phục xuống bên cạnh. Lòng thương thiết tha của người vợ hiền đã tận tụy đã cảm Trời Phật làm rét thêm mấy ngày nữa cho người đàn bà được vui trông thấy chồng hưởng hơi ấm của tấm áo mới.

Từ đó hàng năm cứ đến tháng ba, trước khi trời nực hắt-hắt ta còn thấy rét lại vài ngày thực rét như hôm nay. Những ngày rét ấy người ta gọi là « rét nàng Bàn » để nhắc lại câu truyện cảm động của người đàn bà ấy.

Quỳnh bù nhìn mợ :

— Trời Phật chắc thương rằng Bàn lắm mới làm trời trở rét lại, phải không mợ nhỉ ?

— Phải, có hiền lành mới được Trời Phật thương chứ.

— Thế Trời Phật có thể xoay cho rét trở lại, sao không làm cho nàng Bàn khéo tay để may áo cho chồng xong mùa rét có hơn không ?

— Con hỏi dở lắm... Mợ không trả lời con được. Thôi đi xuống mợ rửa mặt cho rồi ăn sồi cháo. Hai anh nó đã ăn xong đi học cả rồi.

— Cậu vừa đi khỏi, mợ nhìn lại đã không thấy Quỳnh đâu nữa. Vội ra cửa, mợ thấy Quỳnh đứng đứng thì thầm với Phương, con người bạn ở cạnh nhà :

— Đố biết Phương hôm nay rét là rét gì ? Rét nàng Bàn đấy ! Thế này nhớ : Ngày xưa ấy, có một cô con gái...

THỀ LỆ VỀ CUỘC THI LỚN

- 1.) Có 6 đầu bài thi đăng trong số 1 và số 2 TRẺ EM.
- 2.) Tùy theo các em làm được từ 1 bài đến 6 bài mà xếp đặt trên dưới. Nếu có nhiều người được cùng điểm số thì sẽ xét thêm về sự đưa trước sau cùng về cách giải lời gọn gàng và bài vở sạch sẽ.
- 3.) Hạn nộp bài đến 6 giờ chiều hôm 5 juin 1941 là cùng.
- 4.) Các em viết một mặt giấy đề vào phong bì dán kỹ, ở ngoài đề tên hiệu, bài làm cũng ký tên hiệu. Tên thực và

chỗ ở đề trong cái phong bì khác ở ngoài cũng đề tên hiệu.

5.) Dán vào phong bì đựng bài cái phiếu dự thi in ở trang 16.

6.) Ngày 15 Juin sẽ tuyên bố kết quả.

7.) Về buổi vui sẽ dành riêng cho các em ở Hanoi và các vùng lân cận. (Các em ở xa chắc cũng hiểu tại sao và lượng thứ cho).

Sổ đặc biệt về nghỉ hè sẽ ra ngày 15 Juin 1941. Thêm trang, nhiều chuyện vui, nhiều cuộc giải trí, nhiều dân hát... Các bạn muốn viết giúp số đó nên sửa soạn ngay đi.

Nhà thuốc **LÊ HUY PHÁCH**

Nº 19, BOULEVARD GIA LONG — HANOI

Bán các thứ cao, đan, hoàn tán, có tiếng nhất Đông-dương

Phì Nhi Hoàn

Thứ thuốc Phì-nhi hoàn là thứ thuốc bổ cho các trẻ em hay nhất.

Thuốc này bảo chế rất công phu, dùng toàn những vị bổ tỳ như : Mễ phấn, kh. iếm thực, khánh hoài, kiên linh, qui phấn v. v. Dùng thuốc này, các trẻ em được kiện tỳ tiêu thực, không sinh ra các bệnh vặt, đổ da, thăm thọt, mau nhón. **Giá 0p.50**

Bồ Huyết Vinh Cân Tửu

Thứ rượu này dùng toàn nhựa các chất bổ làm thành — Chuyên trị : Bồ huyết, cường gân, ích cốt, trừ được hết bệnh tê thấp.

Nhất là các cụ già, các bà sau khi sinh nở, dùng Rượu này để bồi bổ gân huyết thì không còn gì hay bằng.

Các ngài trước khi ăn cơm nên dùng rượu này khai vị, sự tiêu hóa rất tốt.

Giá 1p.50

Vạn Năng Linh Bồ

Tinh thần mệt mỏi, nội tạng khuy suy, gầy yếu, xanh xao, ít ăn kém ngủ, làm việc hay quên, hay chán nản. Dùng một hộp **VẠN NĂNG LINH BỒ** sẽ thấy tinh thần khoan khoái, ăn ngon, ngủ yên, làm việc lâu mệt.

Thứ thuốc này, nói tóm lại, là thứ thuốc bồi bổ sức khỏe rất mau. — **Giá 1p.00**

Bồ Phế Trừ Lao

Thứ thuốc này rất hiệu nghiệm — chữa khỏi hết các bệnh khái huyết, khác huyết, xuyễn, hao, súc — khỏi đau ngực, tức ngực — khỏi ho khan, ho đờm, ho rúc từng cơn, người xanh xao mệt nhọc — phòng người bệnh lao phổi — Bồ phổi — Muốn đề phòng các bệnh ở phổi, dùng thuốc này không bao giờ sinh ra các bệnh ở phổi được.

Các cụ già, đàn ông, đàn bà, trẻ em đều dùng được cả —

Giá lọ nhón 1p00, lọ nhỏ 0p.60

Giải nhiệt tán Lê huy Phách

Chuyên trị các chứng cảm sốt, cảm nắng, cảm gió — Bất cứ nóng sốt thế nào, sốt ngày sốt đêm sốt cách nhật, người nhón trẻ con đều dùng được — Dùng thuốc này chỉ trong năm phút đồng hồ là khỏi.

Trong mùa viêm nhiệt này, ai cũng nên trữ sẵn trong nhà thứ thuốc này thì không lo ngại gì — **Giá 0p.50 ! gói**

TỨ CHỨNG THUYẾT MINH

Sách khảo cứu rất công phu về các bệnh Phong, Lao, Cồ, Cách cùng cách chữa — Lại có thêm phương pháp chữa bệnh uất, điên, bệnh chó dại. — **Giá 1p.00,**

ANH và EM

(Tiếp theo trang 8)

Em lại can :

« Em xin anh, anh ơi, anh đừng uống, kéo anh hóa chó sói, anh sẽ ăn thịt em mất.

Anh lại đành không uống :

« Anh đợi đến tuổi sau vậy, nhưng lúc ấy dù em bảo thế nào, anh cũng uống vì anh khát quá rồi.

Đến cái tuổi thứ ba, Em nghe thấy nó thì thào :

« Ai uống nước của ta sẽ hóa ra hươu ; ai uống nước của ta sẽ hóa ra hươu.

— Anh ơi ! em xin anh, anh đừng uống ! nếu không anh hóa ra hươu rồi anh sẽ bỏ em mà chạy mất.

Nhưng anh đã quý xuống, rồi cúi mặt xuống nước mà uống. Mấy giọt nước đầu tiên vừa vào tới môi thì Anh bỗng hóa ra hươu.

Em khóc thương Anh hươu cũng buồn đau mà không cầm được nước mắt.

Sau em bảo hươu :

« Thôi, hãy nín đi, anh hươu yêu quý của em, em sẽ không bỏ anh đâu.

Rồi em lấy một cái giây vàng của mình đeo vào cổ Hươu, bện một cái thừng bằng cỏ để giắt hươu rồi đi sâu mãi vào trong rừng.

Đi lâu mãi rồi hai anh em đến trước một túp lều nhỏ bỏ hoang. Em đi nhặt cỏ và lá khô để làm nệm cho hươu nằm ; và sáng nào cũng đi tìm rễ cây, các thứ quả và hạt rễ để ăn. Còn Hươu thì em mang cỏ non về để trên tay mà cho hươu ăn, hươu nháy nhót chung quanh em. Buổi tối, khi nào em đã mệt và đã cầu kinh rồi thì em gối đầu lên lưng hươu như trên một chiếc gối êm mà ngủ. Hai anh em sống như thế ít lâu trong vắng vẻ yên tĩnh.

Nhưng có một hôm Vua họp đông quần thần để đi săn ở trong rừng, Tiếng tù và tiếng chó sủa và tiếng kêu vui vẻ của những người đi săn vang lừng khắp trong rừng, Hươu nghe thấy cũng muốn dự vào cuộc vui ấy. Hươu bảo em.

(kỳ sau đăng hết)

Bà NGỌC-TỬ

Giá mua báo dài hạn

3 tháng 6 th. 12 th.
1p10 2p10

Phần A

Phần B (TRẺ EM)

(0p12 một số)

1p00

2p00

3p90

Cả hai phần

1p50

3p00

5p80

Mua báo dài hạn Phần TRẺ EM có lợi nhiều :

- 1) Rẻ được từ 8% đến 12%.
- 2) Không phải trả thêm tiền về các số đặc biệt giá từ 0p16 đến 0p20.
- 3) Dự các cuộc thi có giá trị.
- 4) Những em mua năm sẽ có quà biếu.
- 5) Những em mua năm có phiếu riêng để dự các cuộc vui do nhà báo tổ chức.
- 6) Những em mua năm mua sách vở giấy bút sẽ được trừ 5% ở hiệu sách TRẦN-VĂN-TÂN phố hàng Bông, số 62, Hanoi (bán đủ các sách học, giấy bút, truyện v. v. . . và các thứ bút máy) được trừ 10% vào giá mua Sách-Hồng ở nhà xuất bản Đời Nay và Sách Hoa Xuân ở 14 Blockhaus Nord Hanoi.

Năm mươi em đầu tiên mua một năm báo sẽ được những quà biếu đích đáng (đồ chơi và sách, truyện).

LỜI RAO TỐI YẾU

Tiền mua báo xin mua ngân phiếu gửi thẳng cho nhà báo ở Hà-nội. Nhà báo nhận được tiền, sẽ gửi biên-lai trả lại, vì chỉ biên-lai có chữ nhà báo mới có giá-trị. Nhà báo không chịu trách-nhiệm về các số tiền giao cho những người không có ủy-quyền riêng (procuration spéciale) của nhà báo, vì chỉ những người có ủy-quyền riêng mới có quyền nhận tiền và biên-lai.

PHIẾU DỰ CUỘC THI LỚN CỦA

Trẻ · Em

HÀN THUYỀN XUẤT BẢN CỤC

Giám đốc : NGUYỄN XUÂN TÀI

71 Phố Tiên Tsin — HANOI

CÁC NHÀ-VĂN CỘNG-TÁC VỚI « HÀN THUYỀN »

VI-HUYỀN-ĐẮC, NGUYỄN-TUÂN, ĐỒ-PHỒN, P. N. KHUÊ, TRƯƠNG-TỬU, CHU-THIÊN, NGUYỄN-ĐỨC-QUỲNH, NGUYỄN-ĐÌNH-LẬP

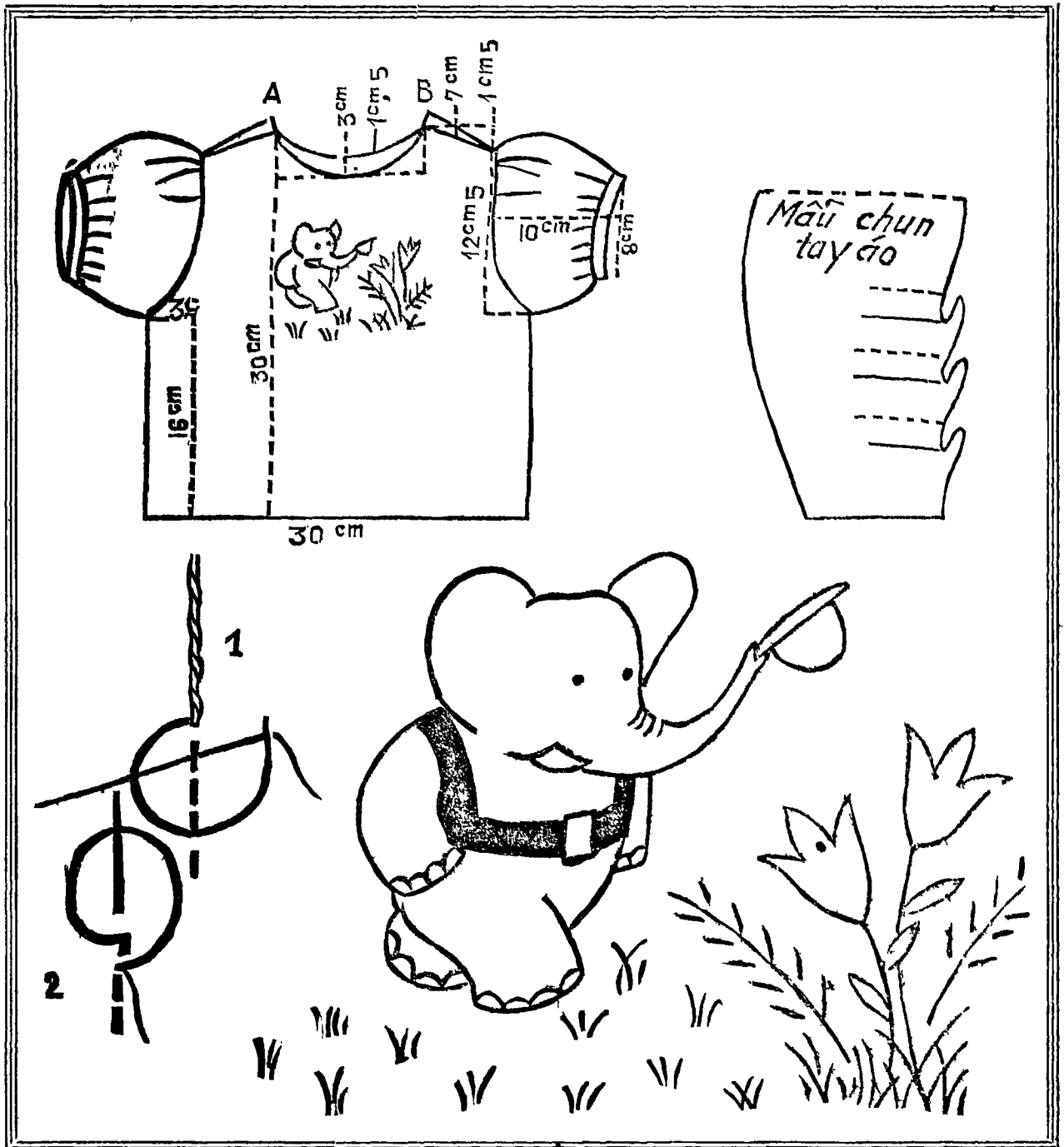
ĐÃ XUẤT BẢN :

MỘT SỨC KHỎE MỚI của P. N. Khuê (0p40) — MỘT CHUỖI CƯỜI truyện dài trào phúng của Đồ Phồn (0p60) — MỘT KIẾP ĐẠO ĐẦY tiểu thuyết của Trương Tửu (0p60) — Bìa sách các văn phẩm đều do họa sĩ Nguyễn đồ Cung trình bày.

SẴN XUẤT BÀN :

CHIẾC LƯỠI ĐỒNG MẮT của tiểu-thuyết của Nguyễn Tuân — NGUỒN SINH LỰC của P. N. Khuê tác giả bộ sách SỨC KHỎE MỚI

TRANG EM GÁI

Đây là một kiểu áo cho em bé một tuổi. Các em :

1) Lấy một miếng vải hay lụa trắng rộng 30phân, dài 60ph. gấp chiều dài làm bốn, phía trên khoét nách : dài 14ph. sâu vào 3ph.

2) Cắt vai chéo 1ph.5, dài 7ph.40, nối thân áo lại, viền vai không phải nối vai đằng trước với đằng sau, vì áo mở vai.

3) Cắt tay áo : lấy hai miếng vải dài mỗi miếng dài 20ph, rộng 10ph. nên cắt vòng tay, phía dưới nách cũng vào 3ph. để cho ăn vào nách áo ; đoạn chun cửa tay 5 mũi lại sắp một cái chun rộng độ 3 ly ; xong đặt một miếng vải dài 9ph, (khâu 1ph. còn

tám) rộng 2ph. để đặt vào chỗ chun làm viền cửa tay nối vòng tay lại ; nối tay vào nách áo, chun 4 cái mũi trên vai cho tay phồng lên.

4) Khoét cổ đằng trước sâu xuống 3ph, đằng sau sâu xuống 1ph.5, viền cổ, nếu có « dentelle » đính quanh cổ càng đẹp, đính 2 cái khuy bấm trên đầu hai vai A, B.

5) Thêu : thêu con voi, bằng mũi kim hình 1, hoa lá cây cỏ bằng mũi kim hình 2, thêu con voi bằng chỉ sanh màu nước biển, cái mũ : màu vàng, hoa : màu đỏ, lá, cành, cỏ : xanh màu lá cây.

THỎ NON

(Tiếp theo trang 19)

Thỏ non mon men đến bờ giếng, chợt trông thấy bóng mình dưới nước, bèn lùi mạch lại đứng thẳng lên hai chân sau, tai thẳng đờ, mũi nhếch nhếch...

Thỏ non sợ quá vì Thỏ vừa nghĩ được một mẹo hay... Sau khi nghĩ lại thật chín, Thỏ non lại lên đường... Lúc đến hang Sư tử thì bóng tròn đã từ lâu. Ở xa, Thỏ đã nghe thấy tiếng gầm gừ, hơi thở phì phò của Sư tử. Thỏ non nghĩ bụng: « Chắc cụ ấy đói lắm đấy, nhưng càng đói ngấu càng tốt. » Thỏ non mon men trèo qua đồng xương, uầy đến trước mặt Sư tử nói rõ to :

— Muôn tâu bệ hạ, hôm nay đến lượt kẻ hạ thần đến nộp mình cho bệ hạ ! Đàng...

Sư tử bèn quát mắt ngắt lời :

— Sao mày đến chậm thế ? Mày bắt tao đợi đến, bao giờ ? Mà sao có một mình mày đến, tao ăn sao đủ. Hôm nọ tao giận thẳng trùm mày phải nộp tao ba tên cơ mà ?

(Sự thật, Sư tử vẫn truyền lệnh mỗi bữa mỗi loài phải nộp Sư tử mỗi bữa có một con). Thỏ non biết sư tử quát sảng mình bèn đỡ lời :

— Muôn tâu bệ hạ, loài Thỏ của kẻ hạ-thần bao giờ cũng một lòng kính trọng bệ hạ. Biết rằng mỗi bữa, bệ hạ phải dùng đến ba Thỏ mới đủ no, nên sáng nay cụ Trùm kẻ hạ-thần có cử ba tên đi nộp mình cho bệ hạ. Nhưng Sư tử đói ngấu, nghe thấy « ba Thỏ » hồi dờn ngay :

— Thế hai tên kia đâu gọi nó vào đây để ta ăn không quá trưa rồi.

— Muôn tâu bệ hạ, nhưng đi đến nửa đường, kẻ hạ-thần gặp một cụ Sư tử khác, giữ kẻ hạ-thần lại và hỏi đi đâu. Kẻ hạ-thần cứ sự thực thưa rằng đến nộp mình cho bệ hạ.

Cụ Sư tử ấy nghe xong, bèn quát to ầm rùng kêu rằng : « À, mày không biết tao là chúa tể rừng này à ? Vua mày là đứa nào mà dám ở đây ? Mày đến bảo nó có giỏi lại đây đấu võ cùng tao. Ai được làm vua thua bị giết chết ! »

— Tiểu thần xin ra đi để mời bệ hạ đến nhưng sợ báo đề thần nộp mình trước cho bệ hạ, Sư tử ấy bèn giữ hai tên kia lại làm tin và phái hạ-thần mang lời thách đến cho bệ hạ ! ...

Sư tử nghe xong bạnh cổ, gầm một tiếng to ; đứng

giấy, rùng mình mấy cái và thét vào tai thỏ non.

— Mày mau mau đưa tao đến chỗ tên vô lễ đó ở ! Quân nó to gan thật !

Thỏ non giả vờ cụp tai, cúi mặt xuống đất, có bộ cung kính..., rồi thưa :

— Kẻ hạ thần xin đi trước dẫn đường bệ hạ.

Nói xong Thỏ non vụt chạy ra trước, vừa đi vừa cổ nèn cười : Cụ Sư tử đã trúng mưu. Còn Sư tử hục hặc chạy sau... chạy một lúc gần đến giếng, Thỏ non làm ra bộ lạc đường ngo ngoáy lại :

— Bệ hạ để kẻ hạ thần đi dò lại đường đã vì gần đến chỗ tên vô-lẽ đó ở rồi. Nói rồi Thỏ non chạy đến bờ giếng thì tự xuống bầu chắt lấy thành giếng. Được một lát Thỏ non nhảy lên, về mặt đau đón. hốt hoảng thưa rằng :

— Muôn tâu bệ hạ, hai tên Thỏ nhà kẻ hạ-thần đã bị hại rồi ! Tên vô-lẽ, máu me đầy mồm, đương nằm nghỉ trong hang này thách bệ hạ vào đánh nhau. Kính xin bệ hạ mau mau vào trừng phạt tên súc-sinh đó dám dờ hai cái mồi ngon của bệ hạ !

Sư tử dạ dầy sôi sùng sục, mắt hoa lên, sùi bọt mép, không nghĩ ngợi chạy thẳng đến bờ giếng. Hừ / rõ ràng có con Sư tử trong hang, cũng râu ria lông lá sôm sôm cũng đương nhe răng gừ, bọt mép trắng xóa / Sư tử há rộng miệng gầm to. Con Sư tử đáng ghét kia cũng mở miệng rộng và một tiếng gầm cũng vang lại. Không nén cơn giận, Sư tử hét to : « Đồ láo, mi dám chửi lại tao ! » và thu hết sức lực, nhảy xuống hang kẻ tội « lên vô-lẽ ».

Nước bắn tung tóe. Sư tử chìm dần xuống. Nước ngời bọt một lúc rồi phẳng lặng. Thỏ non hồi hộp đứng trên thành giếng, chờ cho chòm đuôi Sư tử thôi không vẫy nữa vừa nhảy vừa reo về báo tin cho cả loài Thỏ. Tất cả Tả sung sướng reo mừng, không ngớt lời khen Thỏ non, đám Thỏ con nhảy, múa, lộn quanh Thỏ non ngơ đầu anh cả khôn ngoan của chúng lại được trở về ! Tin Sư tử chết truyền ra, tất cả loài ăn cỏ trong rừng, nhảy nhót đến chia mừng cùng loài Thỏ. Nào Nai, nào Hươu sao, nào Dê rừng, nào Cầy, nào Hoẵng, đến cả loài Sóc ở trên cây cũng xuống mang bó lá thơm, thơm non nhất hái ở tận ngọn cây gọi là tổ lòng kính phục — biểu Thỏ non.

Thế rồi nhón, nhỏ, một đoàn, Hươu đi đầu cũng trên sừng Thỏ non, Dê, Nai, Hoẵng, Sóc, Thỏ theo sau đàn hát cùng ra bờ giếng nhảy nhót một đêm đề ghi cái ngày tươi sáng !

LÊ-RUẬT

MỚI CẢI TRANG LẠI KIỂU MỸ THUẬT THƯ GIẤY BAO NGOÀI CỦA

Dầu NHI THIÊN ve nhón

Trị bá chứng đệ nhất thần hiệu :

Giá bán mỗi ve 0p26

Sĩ, nông, công, thương bất cứ ở trong nhà hoặc đi ngoài xa, hãy nên đề phòng trong mình, thì phải nhớ luôn luôn có dầu NHI THIÊN, là trị bách bệnh. Nếu có mua dầu NHI THIÊN ve nhón kiểu mới, cam đoan không khác gì dầu kiểu cũ, hãy xin nhận kỹ lưỡng có hiệu « ông Phật » là khỏi lo sợ mua lầm dầu giả mạo.

NHI THIÊN ĐƯỜNG DƯỢC PHÒNG

Cholon

47 Rue Canton

Hanoi

67 Rue des Voiles

Pnompenh

100 Rue Pra're

CỜ cho đến đông đủ cả, cụ Thỏ trùm mới từ từ minh nhanh nhẹn, chu sòng dễ g up ịch ..

— Lầm bác,

Chau xin từ h n uyên đi, may dà ịg kê mà thoát thân thì nhất, bằng không có chũt chau cũng cam tâm vì cháu đã có vợ con gì đầu !

Thỏ con xưa nay vẫn nổi tiếng là ranh mãnh và đa mưu nhất đám. Nghe Thỏ non nó quả quyết và có lý cụ Trùm cũng thăm phục Thỏ non. (ị bèn bảo :

— Thôi, nếu chủ ạy có chi muốn hi-sinh cho cả loài ta, thì ông cũng chiều chủ ấy — Cụ Sư-ừ còn ở đây mãi mãi, ông đợi bận sau vậy ! Còn chủ cũng liên ị cho kịp giờ, đúng lúc tròn bong phải có mặt ở hang cụ rồi đấy !

Thỏ non vâng lời và ị từ b'ị họ ịàng. Ai cũng chúc cho Thỏ gặp nhiều điều may mắn. Đàn Thỏ con, quần lầy Thỏ non, vừa mừng vừa chúc cho Thỏ chóng về để bày trò chơi với chúng. Thỏ non thay nao nao cả lòng, và thu h'ị can-đam chào cả đoàn lần cuối cùng rồi ra đi ...

Thỏ non cảm thấy trách nhiệm nặng nề quá. Thoát khỏi chết trong dạ giầy Sư-ừ đã dàn, nhưng cả họ hàng Thỏ ở khu rừng ấy thì sao ? Thỏ rừng mình khi nghĩ đến lúc ị tư phạt khùng, để đen ịng hang thỏ một, tạt chet từng con thỏ một b'ị cư nhưn nhỏ ! Thỏ non mãi m'ị nghĩ nên chạy ịn gu ịng lúc nào cũng không bi'ị. Giềng đây là một cho đạt n'ịt khu rừng và rất sâu. Ca nam giếng không lu nào cạn nước. Thỏ non nghĩ bụng : « ịội gì, ma đen ịội vàng. Sớm hay

Hôm qua là lượt các anh Nai, hôm nay đến lượt chúng ta. Thôi cơ sự đã thế, anh em liệu mau mau chọn lấy một người kéo quá giờ, không thấy m'ịi ăn, cụ nổi giận đi giết cả giống chúng ta thì khốn !

Nghe nói, l'ịt cả đã buồn, lại buồn thêm ! Thỏ mẹ, c'ịi xuống, kéo l'ị con vào lòng, rồi khóc tu tu. Đàn thỏ con cũng n'ịc n'ị khóc theo. Tất cả thỏ nh'ịn trông nhau thỏ giải, nước mắt chạy quanh. Cụ Thỏ trùm dừng n'ịt lúc, rồi lại nổi n'ịt :

— Bây giờ khóc than cũng vô ích thôi. Anh em bắt đầu rút tham đi. Ai bị rút phải chiếc cổ mất ngọn này thì phải đi !

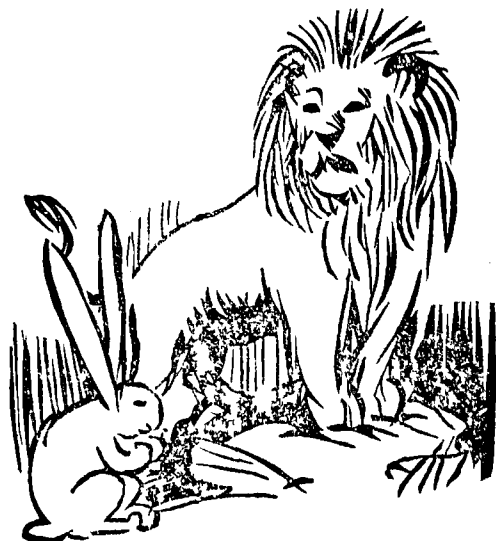
Cụ Thỏ trùm chưa kịp ngồi xuống, đã có ông Thỏ già đứng lên thưa rằng :

— Thưa cụ, rút tham thế tuy công bình thật đấy nhưng cũng có điều bất tiện. Nh'ị thăm trúng phải Thỏ mẹ thì dân con để ai săn sóc ? Nh'ị thăm trúng phải Thỏ cái thì giống ta thiệt v'ịi t'ịn. T'ịi kể cũng già rồi sống cũng chả được bao lâu nữa, t'ịi xin tình nguyện đi ...

Cả đoàn Thỏ non nghe nói xong, nhao nhao một lúc, rồi một Thỏ non đứng dậy :

— Thưa bác, cháu xin đi thay bác. Các anh bên nhà bác cũng chưa được nh'ịn, bác đi thế cháu e rằng hi'ịt cho các anh ấy quá ! Ai là người khuyên dỗ các anh ? Ai là người che chở cho các anh ?

Đừng chú ị, chủ h'ị còn trẻ, mà xem ra cũ ịg thông

mau ịa cũ ịg bị thiệt th'ịi mà ! Nghĩ chán đấy, ăn m'ịi ngọn cỏ non mi'ịng giếng, uống m'ịi giọt sương trong để nghĩ kể đã. » V'ị từ lúc đi đen giờ, óc Thỏ non rơi như tờ v'ị, chưa ki'ịm được kể nao ...

(Xem tiếp trang 18)

